

Legyünk beoltva a szőlőtőkébe

Jézus példázataiban döntő részben a mindennapi élet természeti képeit alkalmazta. A kor emberének ezek érthetőek voltak, de a mai hallgatóság sokszor nincs tisztában a mondanivalóval. Nézzünk erre egy példát.

„Maradjatok én bennem és én is ti bennetek. Miképpen a szőlővessző nem teremhet gyümölcsöt magától, hanemha a szőlőtőkén marad; akképpen ti sem, hanemha én bennem maradtok. Én vagyok a szőlőtő, ti a szőlővesszők: Aki én bennem marad, én pedig ő benne, az terem sok gyümölcsöt: mert nálam nélkül semmit sem cselekedhettek. Ha valaki nem marad én bennem, kivettetik, mint a szőlővessző, és megszárad; és egybe gyűjtik ezeket és a tűzre vetik, és megégnek.”
János 14: 4-6.

Ezt az igét a következő módon értelmezhetjük: a vesszőt beoltják a szőlőtőkébe, és így a tőkén élve és növekedve terem gyümölcsöt. De vajon tényleg ennyi a mondanivalója? Rendkívül szerteágazó és alapos a példabeszéd a feldolgozott témával kapcsolatban. Nézzük meg, mi is történik a szőlővessző beoltásakor? A levágott vesszőt, mely értékes számunkra, hiszen jó termést hozhat, de a környezeti hatásokkal szemben érzékenyebb fajtáról való, beleoltjuk egy olyan alanyba, mely erőteljes és ellenálló. Mi is ilyen vesszők vagyunk, Isten számára értékesek, de magunkban gyengék. Az oltás során a vessző belekerül a tőkéről induló hajtásba, így valóban igaz a kép: *„Aki én bennem marad, én pedig ő benne”*. De nincs vége a folyamatnak, hiszen az oltás eredménye nem akkor válik láthatóvá, amikor a vessző kihajt, hiszen először még a magában lévő nedvességből is táplálkozik, s ez is ad neki annyi energiát, hogy a rügyek kipattanjanak. Akkor válik biztossá az oltás, amikor az idő melegszik, szárazabb lesz, s elfogy a vesszőben lévő nedvesség. Mind a szőlőnél, mind az életünkben ugyanaz a kérdés. Eggyé vált-e a nedvkeringésünk a tőkéjével? Mert ha nem, a fenti igében foglaltak szerint valóban elszárad a vessző, s lemetszésre kerül, vagy egyszerűen az oltás helyénél letörik a szél, vagy valamilyen külső hatás eredményeképpen. Ha viszont egy keringése van a tőkével, a tőke nagy erővel pumpálja bele a nedvességet és a tápanyagokat, s így elkezdi hajtani, virágozni és teremni. Méghozzá olyan szőlőt, mely rá jellemző.

Vigyázzunk tehát. A tőkén lehetünk ugyan, de ha nem válik eggyé a keringésünk Krisztuséval, hiába díszelgünk. Ha nem áramlik bennünk is Isten lelke, mint ahogyan a vesszőben is a tőke által felvett tápanyag és víz, az előttünk álló nehéz időszakot nem leszünk képesek átvészelni. Lehet, hogy van bennünk annyi „energia”, hogy kipattanjon a rügy, de ez nem elég. Először a kapcsolatot kell kialakítani, utána kell hajtani. Mint ahogyan a magvak is először gyökeret eresztenek, utána hajtanak szárat. Ne spóroljuk meg az időt. Tudom, hogy a hajtás a látványos, mert az bújik ki a földből, vagy jelen példázatunkban a rügyből, s ami a vesszőben történik az nem látható, de ez a fontosabb. Kapcsolat a tőkével. Ne hajszoljuk a hajtás növekedését, mert az, kapcsolat nélkül nem fog termést hozni.